

BEROEPS- BELANGEN

BESLISSING VAN HET CENTRAAL MEDISCH TUCHTCOLLEGE

Inzake het uitoefenen van tandheekkundige praktijk door een arts.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage heeft de volgende beslissing gegeven betreffende de klacht van:

X, tandarts, wonende te A,
tegen
Y, arts, wonende te A.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege;

Gezien de stukken;

Gehoord den klager en den arts, over wien geklaagd is;

Overwegende:

dat klager zich bij klaagschrift, ingekomen 13 November 1940, heeft gewend tot het Medisch Tuchtcollege te Groningen met een klacht tegen Y., arts, wonende te A., voor den inhoud waarvan naar na te melden beslissing wordt verwezen;

dat het Medisch Tuchtcollege te Groningen na verhoor van klager en den arts, over wien geklaagd is, voormelde klacht heeft afgewezen bij beslissing van 6 Maart 1941, luidende:

Het College, bedoeld in art. 1 van het K.B. van 31 October 1929, Staatsblad no. 474, houdende het Reglement Medisch Tuchtrecht en Oplossingen van geschillen, gevestigd te Groningen,

Gezien het op 13 November 1940 ingekomen klaagschrift van:

X., tandarts te A.,
tegen

Y., arts, aldaar, en diens verweerschrift van 4 Januari 1941;

Gehoord partijen ter zitting van 6 Maart 1941;

Overwegende:

dat klager's grief is, dat de aangeklaagde een nevenberoep maakt van het maken en plaatsn van gebitten, hierbij gesteund zoo niet geleid door een technicus, zulks tegen lagere prijs dan

die welke door tandartsen in rekening pleegt te worden gebracht, waardoor klager schade lijdt in zijn praktijk;

dat klager stelt, dat het bij artsen en tandartsen communis opinio is, dat het uitoefenen door artsen van tandheelkundige praktijk, daar waar men zich geredelijk door een tandarts kan doen helpen, afkeuring verdient en strijdt met het algemeen belang;

dat klager hoewel hij zich sterk maakt, dat hij de grove onkunde ter zake van den aangeklaagde zou kunnen aantoonen, er de voorkeur aan geeft, zijn klacht hierop te gronden, dat de aangeklaagde desdoende zich schuldig maakt aan „handelingen, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnen”;

dat klager erkennend, dat de arts tot het uitoefenen van tandheelkundige praktijk wettelijk bevoegd is, een betoog heeft gevoerd, waarvan de kern is, dat het toekennen door de wet van 24 Juni 1876, Staatsblad no. 117, aan tandartsen van bevoegdheid, in het bijzonder, tot het uitoefenen van de tandheelkunde thans nu de wetenschap daarvan sinds 1876 zoo zeer is ontwikkeld moet worden opgevat als het toekennen van anderen daarvan uitsluitende bevoegdheid, en dat de volle omvang der geneeskunde, tot welker uitoefening art. 1 der wet van 25 December 1878, Staatsblad no. 222, de artsen bevoegd maakt, geacht moet worden thans niet meer de tandheelkunde te omvatten, zoodat het zich begeven van den arts op het terrein, dat het zijne niet is, ontrouw is aan zijn stand, en aldus het genoemde vertrouwen ondermijnt;

dat klager om deze redenen verlangt, dat het College maatregelen zal nemen opdat hieraan een einde zal komen;

Overwegende:

dat aangeklaagde hiertegen heeft aangevoerd, dat de genoemde wet van 1876 aan de tandartsen niet een bevoegdheid heeft verleend, welke de artsen uitsluit van de bevoegdheid om de tandheelkunde uit te oefenen;

dat die bevoegdheid den artsen toekomt krachtens art. 1 der wet van 25 December 1878, Staatsblad no. 222, behoorende immers de tandheelkunde tot de geneeskunde in haar volledige omvang, aan welke volledigheid de uitlegging de tandheelkunde niet kan onttrekken;

dat aangeklaagde, er op wijzende, dat zijn beweerde onkunde niet is bewezen, mededeelingen heeft gedaan over de wijze, waarop hij de tandheelkundige praktijk uitoefent; dat hij daarbij doet blijken van de meening, dat die in het bijzonder wat het maken van prothesen betreft, niet verschilt van de werkwijze der tandartsen;

dat hij, als er twijfel is, of conserveering mogelijk is, naar een tandarts pleegt te verwijzen;

dat de door hem gevraagde honoraria niet onredelijk laag zijn,

maar dat hij rekening pleegt te houden met geringe financieele draagkracht van zijn patienten;

dat het achteruitgaan van de praktijk van klager andere oorzaken kan hebben dan de concurrentie, welke hij klager aandoet;

dat aangeklaagde om deze redenen, heeft geconcludeerd, dat hij het vertrouwen in den stand der geneeskundigen niet heeft ondermijnd, zoodat de klacht moge worden afgewezen;

Overwegende:

dat ter zitting klager er tegen heeft geprotesteerd dat hij niet in de gelegenheid is, zich door een Raadsman te doen bijstaan, vervolgens heeft betoogd, dat reeds uit het verweerschrift blijkt dat de aangeklaagde ter zake niet voldoende kundig is, en eindelijk een nadere memorie heeft overgelegd, waarin op de door klager voorgestane wetsinterpretatie wordt aangedrongen;

dat aangeklaagde de uiteenzettingen van klager heeft bestreden, en nog heeft verklaard, dat hij ook anderen dan zijn huisarts-patienten tandheelkundig behandelt;

Overwegende thans:

omtrent het protest van den klager;

dat de wettelijke regeling van processen als het onderhavige wel den Raadsman noemt voor den aangeklaagde, maar niet dien van den klager, waaruit moet worden besloten, dat men den laatstgenoemden Raadsman niet toelaat;

dat deze regeling is van openbare orde; zoodat het College zich daarnaar behoort te gedragen;

en over het over- en weer gevoerde;

dat de genoemde wet van 1878 de bevoegdheid om de tandheelkunde uit te oefenen aan den tandartsen heeft toegekend, zonder die bevoegdheid, welke zonder twijfel volgens de genoemde wet van 1876 aan den artsen toekwam aan dezen te ontnemen; en dat interpretatie van deze wetten er niet toe kan leiden, de artsen van een op die wetten gegronde bevoegdheid te versteken;

dat het College derhalve al zou het, in verband met de ontwikkeling van de wetenschap der tandheelkunde, waarvan de bijzondere opleiding der tandartsen uitgebreider kennis verschaft dan de algemeene opleiding der artsen, van meening zijn, dat de arts zich van niet noodzakelijke bemoeiing daarmede behoort te onthouden, wegens het enkele feit van het uitoefenen van tandheelkundige praktijk tegen een arts een maatregel niet zou kunnen nemen, zonder zich schuldig te maken aan zulke beoordeeling van de innerlijke waarde en billijkheid in de wet, als art. 12 der Wet houdende algemeene Bepalingen van Wetgeving den rechter ontzegt;

dat het bevoegdelyk uitoefenen van tandheelkundige praktijk in concurrentie met de tandartsen buiten de grenzen van op

medische en sociale gronden gewenschte ingetogenheid, al moge het den arts niet sieren, niet kan worden aangemerkt als een zich schuldig maken aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnen, zoolang bij die concurrentie onoirbare middelen niet worden aangewend, waarvan ten deze niet is gebleken;

dat klager weliswaar ook grove onkunde van den aangeklaagde heeft beweerd, maar het College hierop thans niet nader kan ingaan, omdat klager zoowel in het klaagschrift als ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard, dat hij zijn klacht hierop niet wilde gronden;

dat het College het echter dienstig acht mede te deelen, dat het den indruk kreeg, dat aangeklaagde de moeilijkheden onderschat, welke de tandheelkunde kan inhebben, en te doen opmerken, dat de waardeering van fouten, welke de arts bij het uitoefenen van tandheelkunde buiten de aangeduide grenzen, mocht maken, zou moeten geschieden naar wat, niet van den gemiddelden arts, maar van den gemiddelden tandarts mag worden verwacht en dat de arts, die tandheelkundige praktijk zou uitoefenen op zulke wijze, dat hij, ware hij tandarts, een slecht tandarts zou worden genoemd, wellicht geacht zou kunnen worden, daarmede het vertrouwen in den stand der geneeskundigen te ondermijnen, ook al zou ernstige schade niet zijn geleden door personen, aan wie hij tandheelkundige hulp had verleend;

Overwegende:

dat de klager zijn klacht dus niet heeft gestaafd;

Wijst de klacht als ongegrond af.

Aldus in Raadskamer beslist op 6 Maart 1941, door Prof. Mr. H. van Goudoever, waarnemend voorzitter, H. J. Boelmans Kranenburg, F. Tijdens, J. Oosterhuis en H. R. Gerbrandy, artsen-leden, in tegenwoordigheid van den secretaris Mr. J. Domela Nieuwenhuis.

dat klager, die van voormelde afwijzende beslissing mededeeling ontving op 27 Maart 1941, daartegen tijdig, immers bij beroepschrift, ingekomen 9 April 1941, bij het Centraal Medisch Tuchtcollege in Hooger Beroep is gekomen en in dat beroepschrift en voorts mondeling ter terechtzitting in Hooger Beroep zijn grieven tegen de bestreden beslissing heeft uiteengezet;

Overwegende;

dat het Medisch Tuchtcollege te Groningen terecht klager niet in de gelegenheid heeft gesteld zich ter terechtzitting in eersten aanleg door een rechtsgeleerden raadsman te doen bijstaan, daar dit recht, blijkens art. 34 van het K.B. van 31 October 1929, S. 474, zooals dit laatstelijk is gewijzigd, alleen is toegekend aan den persoon, over wien geklaagd is;

dat de Wetgever dit recht aan den klager heeft willen onthouden, gelijk duidelijk blijkt uit art. 103 van het zelfde K.B., waar ten aanzien van de behandeling van geschillen, waarvoor een andere regeling geldt dan voor de behandeling van klachten, uitdrukkelijk is bepaald, dat art. 34 voor beide partijen geldt;

Overwegende:

dat de uitoefening der geneeskunst volgens de Wet van 1 Juni 1865, S. 60, ook die der tandheelkunst omvatte, welke is een onderdeel der heekkunde, die uitdrukkelijk in art. 1 dier Wet onder de geneeskunst begrepen is;

dat door de Wet van 24 Juni 1876, S. 117, gelegenheid is gegeven afzonderlijk de bevoegdheid te verkrijgen tot het uitoefenen der tandheelkunst en daarin eenige bepalingen zijn opgenomen omtrent het uitoefenen dier kunst door hen, die de afzonderlijke bevoegdheid verkregen hadden; — doch de tandheelkunst, ook volgens de uitdrukkelijke verklaring der Regeering bij het totstandkomen dezer Wet, een tak der heekkunde, dus der geneeskunst, gebleven is (H.R. 1 April 1901, W 7589);

dat in art. 1 van de Wet van 25 December 1878, S. 222, is bepaald, dat de hoedanigheid van arts de bevoegdheid geeft de geneeskunst uit te oefenen in haar vollen omvang, terwijl in art. 8 van dezelfde Wet is bepaald, dat de titel van tandarts de bevoegdheid verleent tot het uitoefenen der tandheelkunst;

dat er geen redenen zijn om aan te nemen, dat aan het begrip uitoefening der geneeskunst in de Wet van 25 December 1878, S. 222, een andere beteekenis moet worden toegekend dan aan datzelfde begrip in de Wet van 1 Juni 1865, S. 60, zoodat de arts ook bevoegd is tot de uitoefening der tandheelkunst;

dat het feit, dat een arts tot de uitoefening der geneeskunst in haar vollen omvang bevoegd is, evenwel niet medebrengt, dat er zich geen omstandigheden kunnen voordoen, waaronder het gebruik van die bevoegdheid geacht moet worden op te leveren een handeling, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnt;

dat een zoodanige omstandigheid zich met name zou kunnen voordoen wanneer een huisarts, zonder daartoe een bijzondere bekwaamheid te bezitten, buiten noodzaak in de uitoefening van de geneeskunst handelingen verricht, waarvoor bij den tegenwoordigen stand der wetenschap een bijzondere bekwaamheid noodzakelijk wordt geoordeeld;

dat klager echter in zijn klaagschrift niet voldoende feiten heeft gesteld, waaruit zou kunnen blijken, dat de arts, over wien geklaagd is, zich aan zoodanige handelingen zou hebben schuldig gemaakt, terwijl klager bovendien in zijn klaagschrift heeft verklaard zijn klacht niet te willen gronden op grove onkunde van den arts, over wien geklaagd is, in de uitoefening van de geneeskunst;

Overwegende:

dat uit het vorenstaande volgt, dat het College in eersten aanleg de klacht van klager terecht heeft afgewezen;

Overwegende:

dat het Centraal Medisch Tuchtcollege niet nalaten wil op te merken, dat het met het College in eersten aanleg van oordeel is, dat het bevoegdijk uitoefenen van tandheekkundige praktijk in concurrentie met de tandartsen buiten de grenzen van op medische en sociale gronden gewenschte ingetogenheid den arts in het algemeen niet siert en dat de waardeering van de fouten, welke de arts bij het uitoefenen van de tandheekkunst buiten de aangeduide grenzen mocht maken, zal moeten geschieden naar datgene wat van een goeden tandarts mag worden verwacht;

Overwegende:

dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Rechtdoende in hooger beroep:

Wijst het beroep van klager af.

Beveelt, dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 October 1929, S. 474, zal worden bekendgemaakt;

Verstaat, dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing van een afschrift dezer beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid en door toezending van een afschrift dezer beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften aan de Redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, den Geneeskundigen Gids, het Tijdschrift voor Tandheekkunde, de Nederlandsche Jurisprudentie en het Weekblad van het Recht.

Aldus gewezen in Raadkamer op Donderdag 5 Juni 1941 door de heeren: Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Voorzitter, Dr. L. C. Kersbergen, Dr. C. T. van Valkenburg, Prof. Dr. W. P. C. Zeeman, Leden-Geneeskundigen, en J. W. Deknatel, Plaatsvervangend Lid-Geneeskundige, in tegenwoordigheid van Mr. L. Lindboom, Secretaris.
